

DELEGACIÓ DE PASTORAL FAMILIAR
BISBAT DE GIRONA

NOVA EVANGELITZACIÓ 5.6

LA MEVA VOLUNTAT
O LA VOLUNTAT DE
DÉU

La positivitat absoluta de Déu
i l'experiència humana
del sofriment, el mal i la
negativitat.

***“El Regne de Déu
és dins vostre”***

(Lc 17, 21)

Textos: Joan Maria Bovet

OBJECTIU

Una dificultat amb la que ens trobem en el camí espiritual, és la pròpia voluntat. Condiciona contínuament el treball espiritual perquè interfereix amb l'objectiu fonamental del camí espiritual: **esdevenir voluntat de Déu viva**. Necessitem clarificar el **problema del mal, del dolor, del sofriment, de tot allò que a la vida considerem negatiu, enfront de la positivitat absoluta de Déu**. Forma part del treball espiritual aprendre a gestionar el sofriment, el dolor, el negatiu, el mal. La NE 5.6 ens proposa aprendre a viure en el Regne de Déu dins nostre. (Lc 17, 21) I des d'allí aprendre a gestionar la nostra realitat quotidiana, de cada moment present. Quan Jesús proposa: **"No us preocupeu pel demà, perquè el demà ja es preocuparà per ell mateix. Cada dia té el seu propi afany". (Mateu 6:34)**.

De quina manera vivim els nostres afanys? Hem de reconèixer que els vivim generalment des del neguit, la preocupació, l'angoixa, ben lluny i ben diferent de viure'ls des del Regne de Déu. Allí la nostra voluntat es posa en sintonia amb la Voluntat de Déu. Tot el que intentem viure fora d'aquest sincronicitat-sintonia, és font de dolor, sofriment, problema... Per això el tema d'aquest NE 5.6 proposa un plantejament profund, i alhora pràctic. Aprofitem-ho!

POSITIVITAT ABSOLUTA DIVINA I EXPERIÈNCIA HUMANA NEGATIVA El problema del mal i la voluntat de Déu

El problema del mal, del dolor, del sofriment, del negatiu, de tot allò que a la vida considerem negatiu.

D'una banda, la intuïció ens ensenya, de manera paral·lela a allò que ens ensenyen tots els ensenyaments superiors i tradicions de tots els països, que **tot el que existeix, existeix com a manifestació d'una cosa superior, d'una realitat divina, d'aquesta realitat divina que és el sùmmum de totes les perfeccions intuïdes des de la nostra perspectiva humana. Aquesta divinitat és el poder en grau absolut, és la saviesa, la bondat i la felicitat en grau absolut.**

La VERITAT sempre és VERITAT perquè només hi ha una VERITAT: la DIVINITAT

Si això és així, es veu llavors com una cosa necessària que tot allò que surt d'aquesta divinitat ha de participar de la seva naturalesa, i no pot participar de res més, ja que res més no existeix. Si només existeix aquest absolut –amb els atributs positius en grau eminent–, tot allò que és expressió d'aquest absolut també ha de ser expressió d'aquests atributs. En absolut no es concep gens negatiu. Això vol dir que tota la creació, tota la manifestació, tot el que existeix és en si una cosa positiva. Déu no només va crear o va manifestar en un temps, sinó que està creant a cada instant tot el que existeix. La creació no és com la veiem des del nostre punt de vista, és a dir, com un procés temporal. La nostra intuïció ens indica que **en l'absolut no hi ha procés, no hi ha temporalitat, sinó que és un etern present.** Per tant, aquest present inclou tot allò que nosaltres anomenem temps. Per això podem afirmar **que la creació i la manifestació està sent creada en cada instant** i que aquesta creació només pot ser una cosa absolutament positiva, és a dir, una cosa totalment saviesa, totalment felicitat, totalment harmonia, totalment justícia. **En resum, expressió dels atributs divins.**

D'aquí podem inferir, per tant, que a la ment divina no hi ha la menor traça de patiment, de dolor, d'ignorància, de mal, de la mateixa manera que no és concebible que a la font de la màxima llum hi hagi la menor traça de fosc.

Això és una cosa que cal veure molt clara, ja que després ens hem d'enfrontar amb **la nostra experiència diària, on experimentem que la nostra vida és una contínua successió de conflictes, problemes, ansietats, pors, malalties, disgustos, del mal en el sentit moral**. Veiem injustícies, criminalitat, totes aquelles coses que són aspectes del que anomenem **el mal**. Tant és així que la nostra vida s'ha anat convertint en una actitud estratègica de reduir el mal, de girar-nos de banda perquè el mal no ens atrapi. S'ha convertit en una obsessió lliurar-nos, o almenys disminuir la nostra angoixa interior, la nostra sensació de solitud, de fracàs, de buit, de preocupació. I és un contrast realment notable el fet que, per una banda, veiem que tot el que existeix ha de ser felicitat, ha de ser plenitud, ha de ser saviesa, i que, de l'altra, la nostra experiència ens mostra tot el contrari. **Per aquest motiu, val la pena intentar comprendre què és això que nosaltres anomenem el mal.**

No és suficient solució dir que el mal és un producte d'un pecat original, un efecte del diable disfressat de serp, perquè llavors el problema segueix subsistent. D'on surt aquest diable, d'on surt aquesta perversitat si d'una manera o altra tot ha de ser expressió dels atributs divins? El problema subsisteix, doncs, exactament igual.

Som la manifestació complexa de diversos nivells de la realitat

Examinem el problema amb una mica d'atenció. Podem veure que **els éssers humans som uns personatges que estan en procés d'evolució. Som éssers complexos que participem de diversos nivells d'aquesta creació.**

1. D'una banda, hi ha en nosaltres els nivells elementals de la nostra biologia, que, com en els animals, tenen la missió de permetre la nostra subsistència i el nostre enfortiment i reproducció.

2. En segon lloc, vivim un nivell de contacte humà afectiu en què ens sentim atrets o rebutjats per unes coses que considerem com a bones o perjudicials. Alhora, posseïm una ment que té la capacitat de representar la realitat exterior i la realitat interior no només amb imatges, sinó mitjançant conceptes, amb els quals pot manejar les coses al nivell representatiu i elaborar judicis en aquest nivell més abstracte.

3. Finalment, sentim la demanda d'una realitat absoluta, d'una felicitat, d'una eternitat, quelcom permanent, definitiu, d'un coneixement absolut, que intuïm en el que anomenem divinitat.

Així, doncs, l'ésser humà és un ésser múltiple que inclou **diversos nivells de la manifestació**. Hem de tenir en compte que **cadascun d'aquests nivells és una unitat funcional completa, amb les lleis, amb la naturalesa de matèria o substància i amb la consciència corresponent**. De manera que la naturalesa d'aquest nivell, diríem, de matèria vibratòria, les lleis que regeixen el funcionament d'aquest nivell i la consciència subjectiva que s'hi viu són exactament les mateixes coses. Només que **aquestes coses les vivim des de tres angles diferents. Cada nivell, és una unitat funcional completa**, en certa manera independent dels altres nivells. **Cada nivell té una naturalesa i una manera de viure's, una veritat que li és pròpia, un bé que li és propi.**

A cada nivell aquesta veritat és completa, a cada nivell cadascun dels béns són complets. En parlar de la llei de la selva, en aquest nivell elemental el bé consisteix que l'individu aprengui a subsistir defensant-se i atacant per aconseguir l'aliment, i això desenvolupa una força d'unitat individual alhora que assegura la continuïtat de l'espècie. **Això és el bé en aquest nivell: ser fort i subsistir**, ser capaç de perseguir i atacar determinats éssers per assegurar la pròpia subsistència.

Aquí no hi ha cap mal. L'animal viu això de manera plena perquè ell és això; en fer-ho, viu tota la seva capacitat de ser tota la vida que hi ha, tota la capacitat de consciència de què és capaç. I això ho viu igualment quan lluita, persegueix i mata, que quan és perseguit, capturat i devorat, perquè en aquest darrer cas també està tot ell en joc tractant de defensar-se en virtut d'aquesta mateixa llei. ***Això vol dir que no viu la situació d'una manera psicològicament dramàtica, sinó de manera biològicament positiva.***

És molt convenient que això es compregui bé.

Nosaltres, sense adonar-nos, traslladem la nostra valoració del sentir i del pensar biològic, el transposem a aquest viure biològic, i, així, pensem que l'animal ha de sentir-se víctima de la situació, ha d'experimentar un patiment psicològic o una reacció semblant. Però no sembla que això sigui així, perquè ser animal viu vol dir viure amb tota la seva capacitat de vida vegetativa i positiva tant en l'aspecte actiu d'atacar i aconseguir una presa, com en l'aspecte passiu de ser atacat i devorat.

A cada nivell hi ha aquesta veritat i aquesta plenitud. ***El problema és que no vivim cada nivell amb la seva naturalesa i la seva veritat pròpia, sinó que interferim un nivell amb un altre, jutgem el nivell de baix a partir del que tenim a dalt, o volem aconseguir alguna cosa del nivell de dalt activant el de baix.***

De fet, podríem dir que el patiment, el mal, el dolor, tot el negatiu, és conseqüència de què l'home vol viure o bé allò superior a través d'allò inferior, o allò interior a través d'allò exterior.

En el primer cas tenim el patiment, al segon tenim ignorància i error. Així doncs, resulta que el dolor, tant el físic com el moral, no seria altra cosa que el contrast entre dues classes de bé, un bé que jo veig en un nivell i que jo vull contrastar amb el bé que veig en un altre nivell, però respecte el qual és inadequat. Aquest contrast entre aquests dos nivells nosaltres el vivim com un mal i l'anomenem "mal".

Amb uns exemples, això es veu d'una manera més clara.

Imaginem que tinc un amic en qui hi trobo una gran comprensió, una gran sintonia amb la meua manera de veure i sentir les coses, amb els meus gustos, amb la meua personalitat, en què em sento compartit, i tot això em proporciona una gran satisfacció. Arriba un dia que aquest amic mor en un accident, i això em produeix un gran disgust, em sento desgraciat. Observem atentament aquesta situació.

En primer lloc, examinem el gaudi que hi ha en la relació amb l'amic, el motiu pel qual jo sento una satisfacció tan gran per haver trobat una amistat que participi de la meua manera de sentir i pensar, una amistat amb què jo puc intercanviar les meves experiències anímiques. Abans de trobar aquest amic, jo tinc una manera pròpia de pensar i de sentir uns desitjos d'arribar a una plenitud. ***Estic vivint això com una cosa positiva que està en mi, però una cosa que necessita un camp on expressar-se, on arribar a realitzar aquests desitjos.*** Trobo l'amic i aleshores descobreixo que hi ha una possibilitat d'intercanvi, sento que puc donar sortida als meus sentiments, a aquesta vida que sentia en mi. El fet de sentir que jo participo d'un altre i que un altre participa amb mi em proporciona una experiència d'una profunditat més gran en el meu sentiment, en el meu gaudi. Així, doncs, em dona més plenitud. Jo visc aquesta plenitud mentre estic tenint aquest contacte, aquesta interacció. La plenitud és una cosa que es produeix en mi

gràcies al fet que visc una mica més profundament a la meua zona afectiva de ser. Aquell amic ha estat l'estímul que m'ha permès viure d'una manera més profunda aquesta zona de mi mateix. Passa llavors que aquesta vivència profunda i àmplia, aquest gaudi, jo el condiciono de tal manera a la forma concreta d'aquella persona, a la imatge, en parlar, a la situació concreta, que **arribo a creure que aquest gaudi està en funció de la persona**. En realitat, hi ha dues coses:

1. l'eixamplament de la meua consciència
2. i la imatge de la persona que ha estat el mitjà o l'estímul perquè es produeixi aquest fenomen.

Aquesta consciència d'eixamplament jo no la visc allà on és realment, sinó que tendixo a viure-la a través de la meua percepció concreta, a través d'aquella imatge, d'aquella figura, d'aquell nom. **Jo no visc aquesta felicitat allà on és**, encara que hi ressoni, **sinó que tendixo a interpretar-la només en funció d'aquesta imatge, tendixo a condicionar-la a aquesta imatge**. En conseqüència, encara que realment puc evocar i reviuere el gaudi profund, perquè està tot ell en mi, **de fet, em resulta més fàcil buscar la presència d'aquella persona, reviuere el seu contacte**, perquè llavors el procés d'evocació es renova sense cap esforç. **Simplement per la presència d'aquesta persona experimento la noció de profunditat**, de llibertat d'expressió o de l'experiència concreta que hagi tingut.

Fixem-nos bé que són dues coses diferents:

1. El camp vivencial, allò que jo estic vivint en mi,
2. i després la circumstància mental a què jo condiciono l'experiència. Inicialment, aquesta circumstància ha servit per descobrir aquesta cosa profunda; però, després, jo fixo l'experiència profunda de tal manera a la imatge d'aquella persona, que em sembla que sempre dependrà de la imatge qui pugui viure la profunditat.

Continuo ignorant que la profunditat, en realitat, està sempre en mi. He après a viure la consciència de profunditat mitjançant aquesta imatge mental, mitjançant aquesta finestra mental per la qual percebo la figura i tinc contactes personals, externs, amb l'amic. El resultat serà que en el moment en què aquesta circumstància externa em falli, sentiré que em falta la vivència profunda. Necessito, per tant, allò exterior perquè es renovi la vivència de l'interior. Estic vivint allò interior a través de l'exterior, i crec que depenc de l'exterior. Que descobreixi una persona que em complau és un bé, però és un bé dins del món del canvi, del món de la dinàmica, de l'existència de les coses, persones i éssers. La llei en aquest món de formes i de noms és la constant transformació, el canvi constant.

Per contra, hi ha en mi una demanda constant de vivència profunda estable, de vivència profunda definitiva, perquè la llei en mi és arribar a aquesta noció de plenitud interna. En el moment que jo visc allò interior a través de l'exterior tendixo a immobilitzar, intento aturar el flux de l'existència perquè em permeti seguir sentint aquest gaudi profund. **Així veiem de quina manera estem projectant a l'exterior una cosa interior**, de quina manera volem interpretar un nivell extern en virtut d'una llei interna.

Això em condueix a exercir una violència sobre la situació, a voler que les coses siguin d'una manera o altra. No accepto les coses com són, vull convertir-les, vull canviar l'Univers, simplement pel fet que jo estic modificant sense saber-ho les zones on visc les meves pròpies coses. Aleshores passa que quan l'exterior no s'atura, quan s'escapa –obeint la seva llei, el seu bé, la seva bondat més natural–, *jo no visc això com un bé; ho visc com un mal. Estic tractant de viure una cosa que és central, que és interna en mi, a través d'una cosa que és canviant, mutable, exterior.*

Consulta aquests dos enllaços:

[EXAMINA UN ALTRE EXEMPLE](#) Enllaç 1

[EN TOTS DOS EXEMPLES NO HA PASSAT RES QUE SIGUI NEGATIU](#) Enllaç 2

El problema del mal, el problema de l'error sempre és un problema de desfasament entre coses bones.

El patiment és un desfasament entre dos gaudis.

L'error és un desfasament entre dues veritats.

Si això és així, això vol dir que podem alliberar-nos de l'error, del patiment, i que l'alliberament es produeix automàticament, no en virtut d'un do especial, en virtut d'alguna cosa extra que ens vingui donada, sinó gràcies a una posada al seu lloc de cada cosa, a una descoberta progressiva, constant, de la veritat de cada cosa. Es tracta que jo aprengui a viure cada cosa al seu lloc, que jo torni a ser jo i res més que jo tal com soc, com estic ordenat a ser naturalment.

Dues classes d'error. Dos són els tipus d'errors que es produeixen:

1. Hi ha un error que es refereix al viure, quan barregem allò de dalt amb allò de baix, en un sentit, diríem, evolutiu vertical. *Quan vull viure el que és bo, el que és elevat, a través del que és inferior. Això passa, per exemple, quan intento viure la veritat a través de la meva ment pensant.* Hi ha alguna cosa en mi que està demanant una veritat absoluta, però jo intento viure aquesta veritat a través de la meva ment pensant, de la meva ment raonant. Però la veritat absoluta, la intuïció i la demanda d'aquesta veritat absoluta, em ve a partir d'alguna cosa superior a la ment raonant, em ve des del nivell intuïtiu. **No obstant això, atès que jo estic acostumat a manejar-me a partir de la meva ment concreta, intento trobar aquesta veritat absoluta utilitzant aquesta ment.** Això em condueix a un atzucac, a una agitació, a una tensió, a un girar sense fi. *Jo tinc l'aspiració o l'anhel d'un amor immens, d'un sentiment sublim, que res no l'embruti, que res no l'afecti, que sigui una cosa cada cop més lluminosa, més pura, més plena. Aleshores aquesta aspiració, aquesta demanda que hi ha en mi, intento viure-la a través de la meva afectivitat personal, amb els meus gustos, amb la meva sensibilitat, amb les meves maneres personals, és a dir, a través d'una cosa inferior.* Aquesta cosa inferior és en si bona, segons les seves lleis, però el que jo intueixo és una mica superior que té altres lleis. **Quan intento viure això superior a través del que és inferior és quan estic irremeiablement destinat a patir desenganys, frustracions constants.**

2. L'altre tipus d'error és quan pretenc viure allò que correspon a un nivell de permanència i de realitat en si, de realitat central, a través de la meva zona mitjana o de la meva zona externa. *La meva zona externa és la que registra el món canviant, la interna és la que registra les ressonàncies subjectives, els estats, les emocions i els sentiments.* Darrere d'això hi ha l'eix on

existeix, on resideix la naturalesa en si pura, de sentiment, de voluntat, de coneixement. Aleshores ***aquesta cosa que és, que té una naturalesa profunda de ser, jo intento viure-la a través del meu sentir i del meu percebre, a través de la meva circumstància externa, a través del que jo capto de la meva circumstància externa. Vull convertir en absolut una cosa intranscendent, i aquest intent de viure allò que és en si a través del que és només aparença, mobilitat, dona com a resultat aquest intent d'immobilització, de buscar l'absolutització dels meus sentiments interiors o de les meves circumstàncies exteriors.***

Quan aconsegeixi viure cada cosa al seu lloc, quan aconsegeixi viure centrat en la naturalesa profunda, immediata, incondicionada del Ser, del Regne de Déu al meu interior, jo no esperaré de les coses mutables, que siguin, no esperaré la naturalesa profunda del Ser a partir del ressò que em produeixin les coses o les persones de l'exterior. Però mentre jo no visqui això directament on és, intentaré viure'l a través d'on no hi és, i això produirà inevitablement un problema. Quan aconsegeixi viure allò superior en allò superior no intentaré canviar el món de com és, sinó que l'acceptaré i actuaré d'una manera natural en ell, tal com soc jo.

Quan pretenc que el món s'immobilitzi o es divinitzi tal com jo entenc, estic actuant en contra de la veritat de les coses, perquè estic actuant en contra de la veritat de mi mateix. ***Només quan visqui allò de dalt estant jo a dalt, descobriré que allò de baix és perfecte, complet.*** Mentre jo estigui barrejant tots dos nivells no existirà per a mi aquesta evidència, no es produirà en mi aquesta serenitat profunda, aquesta vida equilibrada, plena.

És molt important aprendre a descobrir que tota causa de patiment, de qualsevol tipus de preocupació o d'angoixa obeeix bàsicament a la distorsió de la nostra manera de funcionar, a pretendre buscar la causa on no hi és, a esperar de les coses que siguin d'una manera diferent de com són.

Quan aconsegeixi viure que Tot està bé com està, hauré fet un pas quàntic molt avançat i alliberador.

Perquè a partir del moment en què vegi clar que el meu patiment ve motivat perquè no visc el gaudi allà on és, que el meu patiment no està causat per res exterior, sinó que només és perquè jo estic desplaçat d'aquest gaudi que m'empeny, quan m'adoni clarament compte de tot plegat deixaré d'estar perseguint l'exterior, deixaré d'estar protestant de l'exterior, deixaré d'estar tens en relació amb l'exterior.

Aquest és el primer pas absolutament indispensable.

Mentre cregui que el meu patiment, el meu mal o el meu problema depenen d'una cosa exterior, depenen que les coses es modifiquin, ***jo estaré lluitant i incrementant el meu dolor,*** perquè, com més busqui, més m'estaré allunyant del veritable lloc de la cosa, més m'estaré projectant cap a un altre lloc, més estaré enfortint el mal funcionament, el desfasament. Així, doncs, ***com més desitjo i més busco en allò concret, més m'allunyo de la veritat.***

En el moment en què m'adono que el que desitjo i el que busco no hi és, sinó que procedeix de mi, ***en el moment en què m'adono que no és buscant ni fent esforços, sinó descobrint la veritat en mi, és com podré jo solucionar el problema,*** és quan afluixo, quan deixo anar la meva crispació. ***I aquest és el primer requisit perquè les coses tornin al seu lloc.***

La meva voluntat o la voluntat de Déu.

Expressat això en un llenguatge religiós, diríem que la nostra voluntat pròpia és causa d'imperfecció, fins que arriba un moment en què sabem acceptar de debò la voluntat de Déu.

Acceptar la voluntat de Déu és deixar de tenir jo la meva voluntat cap a alguna cosa, és situar-me en Déu, obert i receptiu al que intueixo com a Déu, deixant que la seva voluntat es produeixi en mi i en allò altre. Això són coses que probablement són conegudes per a nosaltres des de fa molts anys, però que potser a través del que expliquem ara adquireixen un sentit nou, una raó de ser, ja que veiem el perquè i el com.

Hem dit diverses vegades que les veritats que ens han transmès d'una manera religiosa són vàlides i correctes, però que la manera com ens han estat ensenyades en general ha ignorat les lleis profundes que existeixen en el nostre funcionament general.

El primer pas és que jo m'adoni que la veritat no és on pretenc buscar-la; així, doncs, **que afluixi la tensió que m'està projectant cap a alguna cosa que mai no trobaré**, i del que més m'allunyaré quan busqui amb més intensitat.

El segon pas consistirà que jo tracti de buscar la cosa allà on és i no on no és. La meva naturalesa profunda és la vida plena, la pau, la participació, d'una manera o altra, d'aquell cabal diví que és la raó de ser, de la meva manera de ser i de existir. **Tot en mi és una participació, en un o altre grau, d'aquesta participació divina. No hi ha lloc en mi per a res negatiu, tret que jo estigui interferint en l'expressió del positiu.**

Trobo aquesta participació divina en el REGNE de DÉU

EL REGNE DE DÉU ÉS DINS VOSTRE (Lc 17, 21)

Avui, de manera especial prenem consciència de quan important és la veritat que ens revela Jesús quan diu: **"El Regne de Déu és dins vostre"**.

La importància d'aquesta Veritat té un motiu i un objectiu: Ajudar-nos a viure de veritat la nostra vida, des d'aquest Regne de Déu dins nostre. És dintre, el porto en mi i li he prestat tan poca atenció. Ha estat una frase simplement meditada mentalment, molt de passada, però no m'hi he aturat i molt menys per quedar-m'hi.

Jesús, és enormement agosarat i generós en voler establir el seu Regne dins nostre, dins l'ànima.

- Per què Déu vol establir el seu Regne dins nostre?

Vol estar tant a prop nostre que ha escollit el centre de la nostra ànima, des del qual ens estima, ens inspira, ens acompanya, ens guia, ens ajuda, i contínuament truca a la porta del nostre cor, perquè vol el nostre bé, l'únic i veritable bé.

- Què espera Jesús en el centre de l'ànima?

Que el faci el meu Senyor i el meu Salvador i que li entregui la meva vida.

Aquesta entrega és el final d'un procés d'adonar-me i cregui que Ell està present **en** mi. Espera que jo em comuniqui amb Ell, que confii totalment **en** Ell, que cregui **en** el seu amor.

- Què puc i vull fer davant d'aquesta presa de consciència?

Aprendre a viure cada cop més aquesta vida divina. Santa Isabel de la Trinitat diu:

“El regne de Déu és dins vostre” (Lc. 17, 21). Fa un instant Déu ens convidava a “romandre en Ell”, a viure amb l'ànima en la seva herència de glòria (Ef. 1, 18), i ara ens revela que no hem de sortir de nosaltres per trobar-lo, perquè “El regne de Déu és dins...” Sant Joan de la Creu diu que és “a la substància de l'ànima, on ni el centre del sentit ni el dimoni poden arribar”, on Déu es comunica a l'ànima; aleshores “tots els moviments d'aquesta ànima són divins; i encara que són seus, d'ell, d'ella ho són també, perquè els hi fa Déu amb ella”.

Per trobar-me amb Ell no he de sortir de mi, sinó que amb un acte conscient m'he de deixar trobar per Déu.

- Com?

Desplaçant distraccions, preocupacions, afers, la necessitat de tenir-ho tot sota control, fent silenci, recollint-me cap endins, perdent tot el que pugui ser obstacle per aquesta trobada amb Ell. Segurament no sabem establir aquesta comunió amb el Regne de Déu dintre per desconeixement de com funciona. Les ànimes que n'han fet experiència ens ho ensenyen i ens ajuden. Beneïda mística!

És reconfortant saber que, d'aquest centre de l'ànima, ni cap sentit humà ni el dimoni hi pot arribar. Quin consol!

- Vol dir això que si establim contacte amb Déu en aquest lloc interior del centre de l'ànima el diable no ens pot temptar?
- Vol dir que allí no hi ha temptació possible?
- Vol dir que és un preludi del Paradís?
- En els moments de temptació Déu dona força per superar-la.
- La temptació sempre hi serà en aquest món, *però la gràcia de Déu també.*

PREGUEM

OH DÉU
*t'entrego la meva vida, la meva ànima.
 Et prenc pel meu Senyor i el meu Salvador.*
*Gràcies per ensenyar-me que puc viure aquesta permanent convivència amb tu,
 des de la qual em converteixes en un veritable instrument del teu amor.*
Gràcies.

Les preguntes que els seus alumnes feien a Blay i les seves respostes són molt aclaridores. Et suggereixo que no te les perdis.

[BLAY - PREGUNTES I RESPOSTES ACLARIDORES](#) Enllaç 3